

МІСТО НА ГОРІ

№7 (71) 2015

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»

(Євангеліє від Матвія 5:14)

ОН ВЗЯВ НА СЕБЯ...

Вячеслав БОЙНЕЦКИЙ, г. Сейлем, США

«Он был презрен и умален пред людьми, муж скорбей и изнедавший болезни, и мы отвращали от Него лице свое; Он был презираем, и мы ни во что ставили Его. Но Он взял на Себя наши немощи и понес наши болезни; а мы думали, [что] Он был поражаем, наказуем и уничижен Богом. Но Он изъязвлен был за грехи наши и мучим за беззакония наши; наказание мира нашего было на Нем, и ранами Его мы исцелились.»

Много лет назад в христианской радиопередаче я услышал проникновенное повествование о мальчишеском благодетеле. Оно врезалось мне в память. Проповедник рассказывал о маленькой школе, затерявшейся в горах Вирджинии и состоящей из одного класса размером с небольшую комнату. Эта отдаленная школа была местом перевоспитания трудных подростков. Поэтому все ребята там, естественно, были хулиганистыми и неуправляемыми. Учителя менялись один за другим, но с мальчишками справиться никому не удавалось. На освободившуюся в очередной раз вакансию подал заявление неопытный молодой учитель. Его предупредили, что прежних педагогов, бывало, даже избивали, но он все равно хотел попробовать себя в роли воспитателя сорванцов.

В первый же день занятий учитель предложил ребятам установить их собственные правила и наказание за нарушение хотя бы одного из них. Ученики радостно согласились. Очень скоро десять основных пунктов, регулирующих персональное поведение каждого, были написаны на

доске. Затем молодой педагог спросил о наказании для нарушителей. «Десять ударов по спине, без верхней одежды», – быстро раздался ответ. Так и решили.

Через день-другой после этого у одного из учеников, рослого, коренастого парня по имени Том, кто-то украл завтрак. Вора быстро вычислили. Им оказался худенький, низенький мальчуган, младший в классе. Когда Джим стал перед учителем в ожидании порки, то взмолился, чтобы ему разрешили остаться одетым. «Разденься, – строго сказал учитель, – правила одни для всех, и ты принимал участие в их составлении». Мальчик обреченно снял пальто. Под ним не оказалось рубашки, и все увидели тщедушное тощее тельце. Класс замер. Пока учитель, держа в руке розгу, колебался, с места вскочил Большой Том и вызвался быть выпоротым вместо Джима.

«Очень хорошо, такой закон существует: кто-то может заменить виновного и быть наказанным вместо него. Вы согласны?» – спросил учитель, обращаясь к классу. Ответом был дружный гул одобрительных голосов. После пяти ударов по спине Тома розга сломалась... Маленький Джим протянул руки и обвинил ими шею своего спасителя: «Том, прости, что я украл твой завтрак. Мне очень хотелось есть. Я больше никогда не буду так делать. Том, я буду любить тебя, пока не умру».

Самоотверженность и возвышенное личностное поведение всегда вызывает чувства глубокого уважения и благодарности. Есть много людей, рискующих собственными жизнями,

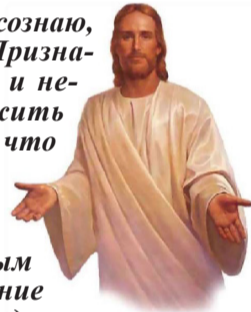
Спасіння в Ісусі

чтобы помочь другим. Это особенно проявляется во времена бедствий: катастроф, эпидемий, войн. От истоков бытия и до сегодняшнего дня было немало примеров, когда человек делал что-то высоконравственное, жертвуя собой.

Но ни одна человеческая жертва не может сравниться по значимости с жертвой Божьего Сына. Иисус Христос – Бог во плоти, святой, бессмертный – принял мученическую позорную смерть. Он совершил ради нас невероятное! Будучи распятым на кресте, Господь Своей кровью заплатил за наши грехи, вместо нас понес наказание, искупил от верной гибели и вечных мучений в аду. Он примирил нас с Богом и даровал спасение: сделал возможным покаяние погрязшего в беззакониях, падшего человека и его возвращение к своему Творцу.

Иисус Христос умер и воскрес. Воскрес как победитель над грехом, смертью и адом. И Он вновь придёт, чтобы вознести Своих в вечную Славу.

Дорогой Господь! Я осознаю, что нуждаюсь в Тебе. Признаюсь в своих беззакониях и неспособности без Тебя жить праведно. Иисус, я верю, что на кресте Ты был распят вместо меня. Прости мне все мои грехи и наполни сердце Святым Духом. Я принимаю решение жить так, как Ты заповедовал. Помогни мне в этом. Иисус, благодарю Тебя, Ты – мой Спаситель. Аминь.

УКРАЇНА МІСІОНЕРСЬКА

Слово пастора

У сучасному суспільстві загальноновизною стала теза про світ, що стає дедалі тіснішим. Так, відстані на землі ніби скорочуються. Чудова нагода зайвий раз у цьому переконались випала команді лідерів церкви «Любов і зцілення». Адже ми здійснили двотижневий місіонерський подорож Європою. Загалом пройшли сім з половиною тисяч кілометрів. Від побаченого і пережитого отримали безліч вражень.

Найяскравіші – у Берліні на Європейському християнському саміті, з якого розпочали поїздку. Делегати (а їх було близько двохсот, з багатьох країн) ділилися досвідом та свідченнями Божої роботи там, де вони живуть і служать. Через проповіді пасторів, що набули певних досягнень у виконанні наказу Христа – поширювати Євангеліє по всьому світу, розкривалась тема саміту «Go Europe» («Європо, йди!»). З кожною промовою ми збагачувались вірою, все більше усвідомлювали, що також можемо успішно поширювати Благую Звістку серед невіруючих людей, відкривати церкви та змінювати духовну атмосферу довкола. Особливим завзяттям та наснагою надихнув присутніх президент Міжнародного об'єднання орга-

нізацій і церков «Every Nation» Стів Муррел. Він розповів про свої місіонерські будні на Філіппінах, де він, американець, понад 30 років тому заснував християнську церкву «Перемога». Зараз вона налічує лише в Манілі (столиця Філіппін) близько 80 тисяч прихожан. Пастор Стів продемонстрував фотографії, які засвідчили вагомий вплив церкви на філіп-

пінське суспільство (такі, наприклад, де він і його команда моляться за президента країни, зустрічаються з сенатором та іншими посадовцями). Звісно, це захоплює і мотивує. Ми теж, у свою чергу, розповіли про роботу наших центрів реабілітації, про

насадження церков у Миколаєві, в місті Торрев'єха (Іспанія), про початок служіння у Парижі.

Відразу після Саміту, сповнені запалу, ми вирушили до Нідерландів. Там побували у місті Арнем на молодіжному фестивалі, де майже 30 тисяч молодих людей зібралися разом, щоб почути Боже Слово, поспілкуватися з ровесниками, на-

бути нових друзів та спільно з відомими християнськими виконавцями (музичною групою «Switchfoot» з Америки, «Hillsong» з Австралії, Eric Samuel Timm – знаним митцем з Америки та багатьма іншими) прославити Господа. Програма цього

потужного заходу була націлена на те, щоб молодь з церков запрошувала своїх невіруючих друзів, аби ті мали можливість познайомитись з християнською молодіжною культурою та почути Благую Звістку. І така місія організаторам фестивалю вдалася. Було неймовірно бачити довкола себе тисячі молодих людей, які гаряче співали християнські пісні і проголошували, що тільки Ісус є Спаситель, Захисник і Відкупитель. Там було багато радості, позитивних емоцій та світла, в прямому розумінні слова. (Електронна адреса сайту дійства: <http://www.eo.nl/beam/event/eam/eojongerendag/videos/>)

А наступного дня ми приїхали до старовинного містечка Дусбург, у якому все довкола дихає старовиною. Немов потрапили у казку: сповнені поважності будинки, яким по 600-700 років, величаві храми, звивисті, вузькі тихі вулички та безліч квітів. Все вражало своєю охайністю, вишуканістю та красою. А будучи присутніми на зібранні в одній із помісних церков, взагалі почувалися, ніби у минулому, кілька сотень років тому. Тамтешня громада співала Богу гімни хвали в супроводі старовинного органу. Урочиста музика лилась, наче з давнини століть, і підіймала наші душі до неба. Ми також мали там музичний виступ і коротке слово. Розповіли про Україну, про наші служіння, закликали людей

Продовження на стор. 4

Наша мета – увійти в кожен гім, тому що Божа мета – увійти у кожне серце

У Львові на стадіоні «Арена-Львів» нещодавно (20 червня) відбулося грандіозне євангелізаційне свято – Міжнародний фестиваль надії. Робота з його підготовки розпочалася понад рік тому. Окрім безпосередніх організаторів – Євангелістської асоціації Біллі Грема та благодійної організації «Сумка самарянина», в реалізації проекту були задіяні львівська мережа та найбільші протестантські об'єднання Західної України (понад 1200 євангельських церков).

Упродовж року віруючі різних конфесій на церковних служіннях і по своїх домівках молилися за успішне проведення Фестивалю. Християнська молодь розучувала хорові пісні, що мали прозвучати на цьому заході. При церквах проходили заняття для людей, які захотіли під час цієї масштабної євангелізації служити душеопікунами (кожному бажаному на індивідуальному рівні допомагати прийняти в своє серце Господа). А також на заплановане величне дійство заздалегідь були запрошені відомі християнські співоці та музичні колективи з України, Білорусі, Грузії, Ямайки та США.

І ось довгожданий день настав. Від Тернополя, Луцька, Рівного, Івано-Франківська та Ужгорода до галицької столиці попрямували замовлені електропоїзди та великі туристичні автобуси. Ми з дружиною мали честь їхати електропоїздом з Тернополя до Львова. Усі десять вагонів у ньому виявились повністю зайнятими, вільних місць не було. Серед бажаних побувати на святі – як члени євангельських церков міста, так і ті, хто відклався на запрошення і захотів поїхати на Фестиваль. Коли ми прибули на станцію Підзамче у Львові, то відразу пересіли на орендовані Асоціацією Біллі Грема великі автобуси (їх було близько 600), які організовано перевозили пасажирів усіх поїздів до стадіону «Арена-Львів» і потім, по закінченню зібрання, доставили назад до потяга. Всі витрати на дорогу для гостей Фестивалю оплатила Асоціація Біллі Грема.

Лише вийшовши в глядацьку ложу стадіону (майже всі місця, а їх 35 тисяч, були вже зайняті), ми з дружиною від побаченого затамували подих. Вщерть заповнені людьми трибуни величезної чаші справили на нас приголомшливе враження. Навіть на видових майданчиках по всьому

периметру верхнього ярусу скрізь плече в плече стояли ті, кому не вистачило сидячих місць. А біля центральних трибун, вже на рівній площині, розташувалося багато людей на інвалідних візках. Їх супроводжували родичі або друзі. Як подала офіційна статистика, цього дня на стадіоні було 39,8 тисяч людей.

Атмосфера була наелектризована очікуванням надзвичайних духовних переживань, чудес від Господа та досягнення мети заходу – навернення людей

ма. (Він очолив Асоціацію після батька.) Франклін Грем виголосив Богом натхнену проповідь. В її основу він поклав притчу про блудного сина (Євангеліє від Луки 15:11-24). Найбільшу увагу проповідник приділив такій християнській чесноті, як надія. Адже вона є необхідною кожній людині. Попри всі труднощі й негаразди, надія завжди залишається в душі і підносить нас до Бога, Який є джерелом віри, любові та життя. Впродовж усієї зворушливої проповіді Франклін Грем нагадував,

кам, які сиділи на один ряд вище від нас і, вагаючись, перемовлялись між собою – виходити на покаєння чи ні. Дружина почула це і сказала мені. Я вступив з ними в розмову і з Божою допомогою переконав обох у необхідності покаятися. Провів їх до платформи і разом з ними повторював молитву розкаяного грішника. Там же, на полі, молився за дівчинку-підлітка, серця якої Бог торкнувся Своїм Словом, і вона, плачучи, визнала Ісуса Христа Господом.

За інформацією, отриманою через день зі Львова, Ісуса Христа у своє серце на Фестивалі надії прийняло майже дві тисячі чоловік. Такі моменти служіння Богові, як той, можна сміливо назвати найважливішими віхами життя. Мені пригадалася поїздка до Москви для участі в подібній євангелізації на Олімпійському стадіоні восени 1992 року, яку проводив батько Франкліна – Біллі Грем. Я їхав туди як старший опікун. Згадана акція благовістя тривала три дні, і на покаєння тоді вийшло декілька тисяч чоловік. Слава Богу!

Одним із підтверджень того, що Фестиваль – то є Божа справа, була погода. Прогноз

на суботу, 20 червня, був невтішним: дощ у Львові та майже по всій Західній Україні. Справді, у Тернополі він почався ще з ночі і продовжував падати цілий день, супроводжуючи нас до самого Львова. Дощ ішов і тоді, як ми їхали в автобусах до стадіону. Вже сидячи на трибунах під дахом, ми не відчували його, але бачили, як краплі цівками стікали з дощовиків волонтерів, що стояли на полі під відкритим небом. За декілька ж хвилин до офіційного відкриття Фестивалю дощ раптом ущух. А під час проповіді Франкліна Грема (якраз тоді, коли він сказав, що Ісус є дорога, правда та життя, і всім, хто до цього часу жив у темряві, пора вийти на світло правди) враз засяяло сонце і освітило всіх людей на трибунах, що знаходилися напроти сцени. Це був дуже символічний і промовистий знак з неба.

Коли ми поверталися додому, сестра з нашої церкви запитала мене: «А чи у всіх тих людей, що вийшли на заклик євангеліста, каяття було щирим?» На мить задумавшись, я відповів: «Це знає лише Бог. Але ми можемо за них молитися, щоб вони не втратили те, що отримали, щоб ту любов, яка вивела їх сьогодні на покаєння, вони пронесли через усе своє життя».

Ростислав БІЛОСЕВИЧ, м. Тернопіль

ФЕСТИВАЛЬ НАДІЇ

до Бога. Всюди чулись щирі вітання, майоріли посмішки й царувала радість. Особливу увагу до себе привертала бокові сектори, що примикали до спеціально обладнаної сцени. На них вишикувались молоді хористи, одягнуті в українські строї – білі блузки та сорочки, вишиті червоним і чорним. Їх зовнішній вигляд справляв незабутнє враження. А спів цього об'єднаного хору з 2800 голосів у супроводі півтисячі інструментів симфонічного та духового оркестрів під керівництвом диригентів Сергія Білокозя (Україна) та Стівена Бенхема (США) був чимось надзвичайним. Славлячи Бога, вони заспівали лише шість чи сім пісень, але яка сила, краса і гармонія запанувала на тому благословенному місці. На очі мимоволі набігали сльози радості та зворушення. Здавалося, що ми перебуваємо на небесах.

До присутніх зі словами привітання звернулися голова Всеукраїнського Союзу Церков євангельських християн-баптистів Валерій Антонюк, старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко та мер Львова Андрій Садовий. Ключове ж слово було за Франкліном Гремом, сином відомого американського релігійного і громадського діяча Біллі Гре-

що Бог любить усіх людей, в тому числі й тих, хто думає, що вони нікому не потрібні, навіть Богу. Євангеліст підготував серця присутніх, робив їх здатними відгукнутися на Божу любов та заклик до покаєння і вийти до платформи, аби прилюдно попросити в Господа прощення. Коли нарешті цей заклик прозвучав, люди поволі почали виходити в проходи між секторами та спускатися на поле стадіону, прямуючи до платформи з кафедрою, за котрою проповідував брат Франклін. У той час хор співав заклічну пісню «Такий, як є, до Тебе йду... Мене Ти кличеш до Себе». Її мелодія й слова мають божественну силу. Хористи тричі проспівали пісню, яка складається з чотирьох куплетів, а люди все йшли та йшли. Це так розчулило проповідника, що на його очах з'явилися сльози, і він продовжував кликати людей. Тисячі присутніх християн в молитовному стані спостерігали усе це живо та з великих моніторів, розміщених над секторами стадіону. Це був момент істини: люди, нікого не соромлячись, каялися у своїх гріхах. Помічники з різних церков, виходячи до новонавернених, підбадьорювали їх та роздавали духовну літературу від Асоціації Біллі Грема. Мені також випала нагода послужити двом жін-

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ

Телевізор, з багатьох причин, я дивлюсь досить рідко. Але трансляцію «Голосу країни» цьогоріч по можливості старалась не пропускати – вболівала за донеччанина Антона Копитіна. Імпонувала його відкритість, щира посмішка,

фантастичне і для мене недосяжне. Проте друг переконав спробувати.) І потім те, що тур за туром я проходив далі, було для мене чимось неймовірним. Особливо коли в прямих ефірах почалось онлайн голосування і я відчув підтримку тисяч людей: ні-

приємно дивувала гарна українська мова, якої він не цурався. А ще... якісь незначні дрібнички в його поведінці нашоували на відчуття, що цей чоловік із сяючим поглядом і гарним голосом – віруючий. Тож коли в фіналі передачі Тіна Кароль подарувала Антону квартиру, моє серце заповонила неймовірна радість (від щастя навіть заснути не могла, ніби той подарунок стосувався безпосередньо мене). Була вже практично впевнена, що талановитий переможець співочого шоу причетний до церкви і до Бога. Адже лише люблячий Небесний Батько відкриває серця, щоб робити такі щедрі дарунки. Дуже захотілось більше дізнатися про Антона Копитіна...

Доброго дня, Антоне! Вітаю вас з перемогою в телевізійному конкурсі «Голос країни». Чула, як у фіналі в прямому ефірі ви щиро серцем дякували Богу за те, що стоїте на тій сцені.

– Так, усім, що сталося, завдячую Йому. Вже навіть початок мого сходження на «ту сцену» був не звичайний. Зовсім несподівано мені подзвонили організатори шоу і запропонували взяти участь у кастингу. (Я був дуже здивований. Виявилось, що номер мого телефону їм залишив мій друг, він брав участь у минулому сезоні проекту. Я ж вважав, що все це щось

би якийсь невидимий зв'язок між мною, небом і тими, хто слухає мій спів. Адже конкурсанти, всі як один, мали гарні голоси і кожен був гідний стати переможцем. А день фіналу був взагалі надто напружений. Якби ви побачили мене у неділю вранці, то зрозуміли б, що в мене просто не залишалось фізичних сил, здавалось, вони покинули мене. Тому попросив допомоги у Бога і цілковито поклався на Його волю.

Цікаво, як давно ви відчуваєте потребу в Божій підтримці?

– Мабуть, ще з дитинства. Якось до нас у селище Донське (мені тоді було років шість) приїхала християнська бібліотека. Гарна мелодія, що звідти лунала через гучномовці, привабила мене. (Моє життя вже тоді було пов'язане зі співом. На сцені виступав з трирічного віку, а з п'яти років почав навчатися у музичній школі. Добре, що батько був там директором. Та й мати – педагог, працювала вихователькою в дитячому садочку – завжди підтримувала моє захоплення музикою. Так і вийшло, що пізніше, в літніх таборах, я був уже «серйозним артистом», з досвідом.) Тож на музику, що линула, я тоді і пішов. Там уперше побачив дитячу Біблію і дуже захотів її прочитати. Але мені сказали, що для оформлення книги потрібно, аби хтось з батьків прийшов із паспортом. Пам'ятаю, як щосили біг

додому, просив у мами документ і як вона сама пішла зі мною. Тоді мама познайомилася з віруючими людьми і почала постійно відвідувати церкву. Скоро до неї приєднався й тато. Що стосується мене, то батьки були наполегливими і постійно брали з собою на зібрання. Знаєте, у нашій родині простежується своєрідна династія: мій прадід був паламарем, бабуся теж була дуже набожна (мала багато ікон), і мама також з дитинства тягнулася до Бога. Так що віра, можна сказати, дісталась мені у спадок. Я вдячний за таку долю. Зростаючи у християнській сім'ї, мав за взірць своїх батьків.

Приємно чути, що є люди, які приходять до Бога не з корисливих міркувань (за зціленням, чи звільненням від залежності, чи ще за якоюсь потреби), а за покликом серця. В прямих трансляціях бачили вашу маму та сльози радості на її обличчі. Рада дізнатися, що ваші батьки щасливі і достойні люди.

– Так. Але їм теж дісталось лиха. Коли мені було років тринадцять, у батька стався інсульт, його паралізувало. Потім він потроху почав ходити, але впав і зламав шийку стегна. Відтак до смерті (понад шість років) був прикутий до ліжка. Та морально не зламався і духом не падав. За той час батько написав дуже багато пісень. Він пам'ятав номери телефонів усіх своїх знайомих і часто їм дзвонив – ви-

трьох роботах), найбільше – у філармонії (у хорі співав, конференсьє був), адже потрібно було якось жити.

То ви, можна сказати, зі шкільного віку на своїх хлібах. Життєве загартування отримали хороше. Антоне, а як щодо особливого переживання, коли ви вперше відчули Божий дотик до свого серця? Це було в дитинстві чи вже в дорослому віці?

– Після навчання я поїхав до Маріуполя (друзі покликали). Там пішов на зібрання до церкви, членами якої (дочірньої, в Донському) були мої батьки. Пастор одразу попросив мене служити регентом (диригентом хору). Але, щоб я міг займатися тією справою, сказав він, мені потрібно скласти заповіт з Господом. Тобто при свідках визнати Божого Сина Господом свого життя, щоб церковна громада знала, що я відмовився від гріха і повернувся до Бога. Я погодився: думав, що то звичайна формальність. Але коли став на коліна і почав молитися, то несподівано відчув щось надприродне – душа немов летіла і співала від якогось неймовірного щастя. То були незабутні переживання мого духовного народження, а для серця – поштовх: відтоді я вже мав особисті відносини з Творцем. І дуже вдячний, що таким нібито формальним способом, але моє серце відкрилося для Нього.

На конкурсі в одному з ваших виступів була задіяна (у кліпі) ваша дружина. З усього видно, що вона для

нам випала нагода поспілкуватися: одразу відчув у ній ту особливу і єдину. Тож дякую Богу за вірну, люблячу дружину – прекрасний дарунок мені від Господа. Під час проекту «Голос» я був надто зайнятий і жодного разу не почув докору, навпаки – Оля робила все, аби підтримати мене. Хоч їй нелегко з трьома маленькими дітьми. Вона – моя чудова половинка.

А яким чином ви потрапили до Києва?

– Дружина вступила на вокальний відділ Донецького музичного училища, тож ми переїхали жити у Донецьк. Там усе складалось добре. Місто було для нас дуже комфортним. Я знайшов хорошу роботу, згодом народилися діти. З усього було видно, що ми там залишимося надовго. Та навесні минулого року почались масові заворушення. А в нас двоє малесеньких дітей. Тому швидко зібрали речі і поїхали до Києва, погостювати трішки у сестри. Так і «гостюємо» уже понад рік. Мама й досі живе під Волновахою. Там дуже небезпечно, поруч ідуть бої, жити важко.

В Інтернеті прочитала сердечне привітання від пастора «Церкви добрих перемог» Геннадія Мохненка. Він щиро радіє за вас. Ви маєте якийсь стосунок до його команди служителів?

– Так, він мій пастор, і мені випала честь служити разом з ним іншим людям. В Маріуполі років вісім тому я прийшов до їхньої церкви, і вона стала мені рідною. З тих пір грав на клавішних інструментах у групі прославлення, а також у складі команди постійно їздив до

слухував та підбадьорював. Вони були вдячні йому. Весь цей час мати доглядала за ним. А я розумів, що мені потрібно ставати дорослим і починати заробляти на життя. Тож закінчивши дев'ятий клас, забрав зі школи документи і вступив до музичного училища в Чернігові. Навчався і працював. Куди лише брали, там і працював (бувало, одразу на

вас багато значить. Ви познайомились у церкві?

– Ні. Оля співала в дитячому колективі хору при Палаці культури, а я там працював. Коли ми познайомились, вона була ще дитиною, їй було всього 13 років, а мені вже виповнилось 18, тож довго взагалі не звертав на неї уваги. А потім вона підросла. Якось ми разом поїхали на фестиваль. Там

реабілітаційних центрів та в тюрми з євангелізаційною програмою. Співали для людей, які там опинилися, і не лише християнські пісні, а й ті, що вони просили. Розуміли, що для них то важливо, аби їм було цікаво і вони могли сприймати нас та наш меседж про Бога. Адже, коли вони виходять на волю, часто їм нема куди податись, і

Продовження на стор. 4

ВИ СПАСЕНІ?

Якщо ви помрете сьогодні увечері, чи попадете ви на небеса?

Продовження, початок на стор. 1
молитися за нашу країну. Крім того, висловили співчуття з приводу катастрофи малайзійського «Боїнга», в якому летіло багато громадян Нідерландів. Нам сказали, що тоді загинула сім'я з Дусбурга, яку всі добре знали.

Від нашого голландського друга Віма ми почули ще й іншу не-

маленьку домашню групу. Їх уже 15 чоловік, усі україно- або російськомовні, усі заробітчани, дехто вже має своє житло і постійно мешкає у Парижі. Зустрічаючись, вони спілкуються на духовні теми, моляться, читають Біблію. Бог надприродно зібрав людей, щоб підтримати їх, зміцнити у вірі і потім через них служити таким самим, як вони, адже наших

знамените не тим. Рік тому там з милості Божої зародилася нова євангельська церква, де пастором став Роман Дещаківський, один із служителів нашої церкви у Тернополі. З дружиною і трьома дітьми він переїхав туди служити Богу. Зараз церква налічує десь 30 прихожан. Це вихідці з України, Росії, Болгарії та інших країн. Дивовижним чином Господь постійно додає до громади новонавернених, а нещодавно вже відбулось і перше водне хрещення: п'ятеро людей уклали заповіт з Господом. Ми провели там триденну конференцію. Споживали духовний хліб з небес, прославляли Господа, молитовно благословляли (рукопоклали) пасторську команду (шість чоловік), щоб вони служили разом з Романом та у всьому допомагали йому. (У місті проживає значна кількість емігрантів з Європи, надто – з України та Росії. Тому духовної роботи там – непочатий край.) Подарувавши їм прапор України, започаткували добру традицію: нехай в знак пам'яті про те, що церква інтернаціональна, віруючі всіх національностей мають в церковному приміщенні

душах людей. З історії згадується період ранньої церкви, за часів мученика Степана, коли через гоніння розпочалася масова міграція юдеїв з Єрусалиму в інші народи. Результатом цього руху стала поява християнських церков по всій Європі. Аналізуючи все, що відбувається сьогодні в Україні, що бачу і чую, задумуюсь: а чи не про час, як оцей, було багато пророцтв через різних служителів світу про те, що Україна буде духовно житницею Європи, що вона нагодіє народи хлібом – фізичним і духовним. Зараз в Україні люди масово виїжджають за кордон: хтось на навчання, декотрі на роботу, багато хто втікає від війни, а більшість – навмання, в пошуках кращого життя. Звісно, серед емігрантів є немало християн. Вони вливаються в церкви Європи, підсилюючи їх дарами і вогнем Святого Духа. А є й ті, хто започатковує і буде започатковувати нові церкви, спочатку для своїх, таких, як самі, а потім туди прийде і корінне населення. У нас є чим ділитися з Європою: Божим страхом, широким серцем вірою в Христа, звісткою про спасіння.

Тож вставай, Україно! Ти маєш так багато. Твоя духовність, твій патріотизм, твої роботящі і щирі люди, твоя жага до життя, незламність та непереборність за-

УКРАЇНА МІСІОНЕРСЬКА

втішну інформацію. Він змалював непривабливу картину духовного стану християнських церков у Нідерландах: щотижня там закриваються одна-дві з них, і деякі приміщення викупляють мусульмани для своїх релігійних обрядів. З Вімом ми зайшли в один храм, із 700-річною історією, багатий і пишний (там орган на 5 тисяч труб, велетенський, один з найкращих у країні), і після служіння познайомилися з його пастором. Він виявився провідником ліберальної політики в протестантизмі: проповідує, що немає значення, в якого Бога вірити – Ісуса, Аллаха чи Будду, бо це той самий Бог. Яка омана! Складається враження, що матеріальний достаток там закриває людям Христа. Нідерланди потребують пробудження та життя у своїх величезних храмах, а головне – Ісуса, єдиного Владика і Господа! Адже Він Сам говорить конкретно і однозначно: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене». Ми так і сказали тому горе-священнику.

Після Нідерландів була Франція, а саме – Париж. Десять місяців тому сестра з нашої церкви поїхала туди на заробітки. Але Господні шляхи – це не наші шляхи. У вільний від роботи час Галина започаткувала в Парижі ще й християнські зібрання –

людей там дуже і дуже багато. А на чужині, як відомо, значно краще триматися разом, допомагати одне одному, спільно служити Господу. Нові знайомі розповідали нам про свої непрості будні, важку працю, складні умови проживання. (Ми й самі, проїжджаючи Парижем, побачили велику різницю між адміністративними зонами міста. Перша зона – розкішні будинки, чистота, білі люди. Далі – абсолютна протилежність: багато чорношкірих людей у капюшонах, багато п'яних, всюди сміття – дуже некомфортно.) Спілкувались з нашими паризькими християнами просто і невимушено, наче давні друзі. Були приємно здивовані їхньою привітністю та щирими стосунками. А сердечна гостинність і приязнь сім'ї з Росії, що запросила нас у свій дім переночувати, й зовсім вразила. Особливо на тлі ворожого сусідського сьогодення. Слава Господу!

Нарешті увечері десятого дня подорожі ми щасливо добралися до міста Торрев'еха, що на півдні Іспанії. Це невелике, близько 100 тисяч жителів, курортне місто на березі Середземного моря. Воно славиться своїми соляними озерами (щось подібне до Мертвого моря в Ізраїлі), звідки добувають сіль, що й зробило це місто експортером солі №1 в Європі. Але для нас місто Торрев'еха

свій державний символ (стяг) та живуть усі в мирі й злагоді.

Подорожуючи Європою і спілкуючись з різними людьми, помітив, що Європа дуже і дуже потребує Христа. Поряд з чудовими дорогами, шикарними машинами і суцільним добробутом є так багато духовних проблем, гріхів і порожнечі в

хоплюють і надихають. Ось чому ворог-диявол, знаючи нашу місію на землі, люто ненавидить і хоче зруйнувати нас як народ, як націю. Та в нього нічого не вийде! Місіонерська Україна – духовна житниця Європи. Нас потребують мільйони. Мільйони потребують Христа.

Олег САВЧАК, м.Тернопіль

Продовження, початок на стор. 3

вони згадують, що приїжджали хлопці, залишили номери телефонів і їм можна подзвонити, може, чим допоможуть. Звертаються. Деякі приходили до церкви. На початку – мотивовані лише власною вигодою, але потім, залишаючись, ставали свідомими віруючими і потужними служителами. Я справді дуже вдячний Богу за те, що брав участь у такій добрій справі.

Антоне, ви так гарно володієте українською. Як вам вдалося, живучи так довго на Донбасі, в російськомовному оточенні, не занедбати цю здатність?

– У Чернігові в мене був

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ

декан, досить відома людина серед тих, хто має відношення до хорового мистецтва, – Любомир Боднарук, який за потреби весь час повторював: «Мені байдуже, звідки ви і хто ви. Коли приїдете до Лондона і будете розмовляти російською, вас ніхто не зрозуміє. Будь ласка, в Україні говоріть українською». Я вдячний йому за таке «щеплення». Мені зручно і комфортно спілкуватися рідною мовою, я з цього приводу не почувуюся якимось неповноцінним. Не маю жодної проблеми ані з українською, ані з російською, ані

з англійською, мені легко переходити на будь-яку з них.

Такий здобуток гідний наслідування. І насамкінець поділіться планами на майбутнє.

– Зараз їду до Маріуполя, звідти з пастором Геннадієм поїдемо з концертом до хлопців на передову. А в Києві підбираємо музичний матеріал, робимо в студії запис – співпрацюємо з Тіною Кароль.

Щиро бажаю вам подальших творчих успіхів, натхнення, великих звершень на Божій ниві та в суцільному житті країни.

– Дякую. Низький уклін

усім, хто за мене вболівав. Благословіння Україні!

Спілкувалась з Антоном через три дні по завершенню конкурсу, що зробив його відомим серед мільйонів українців. («Зірковості» не спостерігалось: привітний, щирий, добродушний, дуже зрадів, що саме християн-

ське видання хоче взяти у нього інтерв'ю.) Він якраз був у дорозі, поїздом їхав до своїх. Там його чекало служіння, братерські щирі привітання, обійми, виступи перед захисниками Маріуполя. Життя продовжувалось. І це прекрасно!

Текст: Ольга КОВАЛЬ, м.Новодністровськ

